

Οἱ ἄνδρες τῆς ἐποχῆς μας — καὶ ἴσως κάθε ἐπο-  
χῆς, — ξεχωρίζουν τὸν σαρκικὸν πόθον ἀπὸ τὸν ἔρω-  
τα. Εἰμποροῦν νὰ προσεγγίζουσι σωματικῶς πολλὰς  
γυναῖκας μὲ ἡδονήν, ἀλλὰ νὰ μὴ ἀγαποῦν μὲ τὴν ψυ-  
χὴν των παρὰ μίαν. Αὐτὸ τὸ πράγμα τὰ ἀθῶα κορί-  
τσια τὸ ἀγνοοῦν ὁλωςδιόλου καὶ ὅταν βλέπουν τὸν  
ἐραστήν, τὸν μνηστῆρα, — καὶ πολλὰ νεαρὰ ὑπανδρευ-  
μέναι τὸν σύζυγον, — νὰ φιλῇ ἕξαφνα μίαν «ἐλεινήν  
ὑπερέτριαν», νομίζουσι ὅτι ἡ ἀπιστία εἶνε πλήρης καὶ  
τὸ πᾶν κατεστράφη. Αὐτὸ ἐνόμισε καὶ μίᾳ κάποια  
Χρυσούλα ἰδανικὴ κόρη καὶ τρελὰ ἐρωτευμένη, ὅταν  
συνέλαβεν ἕξαφνα τὸν μνηστῆρα τῆς νάρπαζῃ φιλίᾳ  
ἀπὸ μίαν ζωντοχήραν Ἀθηναίαν, ποῦ εἶχεν ἐνσκήψῃ  
εἰς τὸ νησί τῆς ὡς πειρασμὸς καὶ εἶχεν ἀνάψῃ σαρ-  
κικοὺς πόθους εἰς ὅλα ἐκεῖ τὰ ἀνδρικὰ στήθη. Ἄλλ’  
ὁ ἴδιος ὁ μνηστῆρ καὶ ἡ θεία τῆς κόρης τῆς ἐξηγοῦν  
τί πράγματι συμβαίνει, καὶ τὴν σώζουσι ἀπὸ μίαν ὠ-  
ραίαν αὐτοκτονίαν διὰ ρόδων, — ὄχι τῆς Ἰεριχοῦς  
ἀλλὰ τῆς Μυκόνου, — καὶ τὴν κάμνουσι νὰ ἐπιστρέψῃ,  
μὲ ὀλιγώτερα ἰδανικὰ ἀλλὰ μὲ μεγαλητέραν γνῶσιν  
καὶ ἰσχυροτέραν ἐλπίδα πραγματικῆς εὐτυχίας, εἰς  
τὰς ἀγκάλας τοῦ ψευδοαπίστου.

Αὐτὸ εἶνε τὸ θέμα τῶν «Ρόδων τῆς Ἰεριχοῦς», τοῦ  
νέου δράματος τοῦ κ. Δαραλέξη. Εἶνε πολὺ - πολὺ εὐ-  
μορφον καὶ ἤμποροῦσεν ἐξαίρετα νὰ θρέψῃ ἓνα μονό-  
πρακτον δραματάκι, ὅπως ἡ «Σπίθα» τοῦ Παγιερῶν.  
Καὶ στοιχηματίζω ὅτι ὡς μονόπρακτον τὸ συνέλαβεν  
ὁ κ. Δαραλέξης. Ἄπειρος ὅμως τῆς σκηνῆς, ἤρχισε  
νὰ ἐκτείνεται καὶ εἶδεν ὅτι ἔπρεπε νὰ τὸ κάμῃ δί-  
πρακτον. Ἐπειτα εἰς τὰς δοκιμὰς, εἶδεν ὅτι ἡ πρώτη  
πράξις θὰ ἦτο ἀπέραντος, καὶ τὴν διήρσεσεν εἰς δύο. Οὕτω  
τὸ ἔργον κατήντησε τρίπρακτον καὶ ἀγνώριστον.  
Ἐχει βέβαια ὠραίας σκηνάς, καὶ ἀρκετὰ ἔξυπνους  
διαλόγους, καὶ ἓνα ἐντελῶς ἀληθινόν: εἰς τὸ τέλος  
τῆς β’ πράξεως, ἀπὸ τὴν στιγμήν ποῦ συλλαμβάνει ἡ  
Χρυσούλα τοὺς ἐνόχους ἐραστάς. Ἄλλ’ ἔχει καὶ σκη-  
νάς περιττάς καὶ διαλόγους ψεύτικους καὶ ἀνιαροὺς.  
Κάποτε μάλιστα τὸ λεπτὸν δραματάκι μὲ τὰ συμβο-  
λικὰ «Ρόδα τῆς Ἰεριχοῦς» μεταβάλλεται εἰς «Νυκτε-  
ρινὰς Συνεντεύξεις». Ἀδιάφορον, τὸ σύνολον, καὶ σκη-  
νικῶς ἀκόμη, εἶνε ὑποφερτόν· καὶ εἰς τὸ βάθος του

ἀρκετὰ ἀληθινὸν καὶ εὖμορφον. Τίποτε περισσότερον δὲν θὰ εἶχε κανεὶς νὰ ζητήσῃ διὰ πρώτην φοράν ἀπὸ τὸν συγγραφέα τῆς «Φαίας καὶ Νυμφαίας» καὶ λέγω ἔτσι, διότι εἶνε ἡ πρώτη φορά ποῦ ὁ κ. Δαραλέξης ἀπεφάσισε νὰφίση κατὰ μέρος τὸν Μάτερλιγκ καὶ νὰποταθῇ πρὸς τὸ νοῦμον ἀθηναϊκὸν κοινόν.

Εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῶν «Ρόδων τῆς Ἱεριχοῦς» συν-  
έτεινε βεβαίως καὶ τὸ παίξιμον τῆς Κας Κυβέλης Μυ-  
ράτ. Εἶνε ζήτημα ἂν μὲ ἄλλην γυναῖκα τὸ ἔργον θὰ  
ἔστέκετο. Καὶ εἶνε βέβαιον ὅτι θὰ ἔστέκετο ἀκόμη  
στερεώτερα, ἂν καὶ τὰ λοιπὰ πρόσωπα ἔπαιζαν ὅπως  
ἡ Κυβέλη, — μέγα ἄδικον διὰ τὸν συγγραφέα ποῦ δὲν  
ἔπαιξαν, διότι αὐτὰ τὰ ἔργα ἔχουν περισσοτέραν σκη-  
νικὴν ζωὴν παρὰ φιλολογικὴν ἀξίαν. Ὅπωςδὴποτε,  
πάντοτε φρονῶ ὅτι τὸ μεγαλύτερον ἀδίκημα κατὰ  
τῶν «Ρόδων τῆς Ἱεριχοῦς» τὸ ἔκαμεν αὐτὸς ὁ συγγρα-  
φεύς, μὲ τὰς τρεῖς του πράξεις. Ἄν τὸ ἔκαμεν μονό-  
πρακτον, ἡ ἐπιτυχία του θὰ ἦτο διαρκής.